

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/493/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512227329
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512227329.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: P. G. U.Á. X., nar. X.XX.XXXX, bytom D., D. X, proti odporcovi: Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35 942 436, Einsteinova 25, Bratislava, o zaplatenie 84,51 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 15. apríla 2013, č.k. 6C 196/2012-91, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporcovi domáhal zaplatenia istiny vo výške 84,51 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom náhrady priamej škody a ušlého zisku vzniknutej manželke navrhovateľa v priamej príčinnej súvislosti s konaním odporcu v rozpore s dobrými mravmi. Svoju aktívnu legitímáciu v spore odvodzoval zo Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej s manželkou dňa 24.10.2012. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil právne vec posúdiac s poukazom na ust. § 420 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď vykonaným dokazovaním zistil, že na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 15Er 5626/2008 prebiehalo exekučné konanie o vymoženie pohľadávky právneho predchodcu odporkyne - Apollo zdravotná poisťovňa, a.s., proti povinnej W. X. vo výške 2.836,- Sk a trovy konania, exekúcia bola realizovaná súdnym exekútorom JUDr. Pavlom Halásom pod sp. zn. EX 101/08 a povinná v tomto konaní podala proti exekúcii námietky z dôvodu, že návrh na exekúciu bol podaný po uplynutí zákonnej lehoty určenej na vymáhanie práva poistného a namietala svoju legitímáciu s poukazom na chybné označeného povinného v poverení pre súdneho exekútora. Uviedol, že o námietkach povinnej súd rozhodol uznesením zo dňa 14.11.2011 tak, že námietkam vyhovel, avšak proti uvedenému uzneseniu podala odvolanie povinná a Krajský súd v Bratislave rozhodnutím sp. zn. 21CoE 19/2012 zo dňa 13.3.2012 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Následne došlo k zastaveniu exekúcie rozhodnutím zo dňa 31.5.2012, keď o trovách konania rozhodol konajúci súd tak, že žiadnemu z účastníkov a ani exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal. Na odvolanie súdneho exekútora odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil ohľadom náhrady trov konania na ďalšie konanie, s tým, že v zmysle následného rozhodnutia súdu prvého stupňa je oprávnená - Zdravotná poisťovňa Dôvera povinná zaplatiť exekútorovi trovy exekúcie. Súd prvého stupňa konštatoval, že aktívnu legitímáciu v spore navrhovateľ preukázal zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 24.10.2012, ktorá pohľadávka mala vzniknúť W. X. v priamej súvislosti s exekúciou vedenou na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 15Er 5626/08 tým, že súdny exekútor jej zablokoval bankový účet vedený vo Q. vo výške 6.858,20 Sk v období od 10.6.2008 do 14.12.2012, čím jej bola odňatá legitímna nádej na zhodnotenie majetku vo výške 8,5 % ročného úroku zo zablokovanej sumy (67,91 Eur) a zároveň

zaplatila banke 16,60 Eur za vedenie účtu v exekúcii, teda zriadenie vinkulačného účtu v prospech exekútora. Súd prvého stupňa mal za preukázané blokovanie peňazí na bankovom účte a poplatok za spracovanie exekúcie vo výške 16,60 Eur. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh je nedôvodný, majúc za to, že pohľadávka nevznikla zavineným konaním alebo porušením právnej povinnosti odporcu, ktorá podľa názoru súdu prvého stupňa využila zákonnú možnosť na vymoženie pohľadávky voči právnej predchodkyňi navrhovateľa a táto v exekučnom konaní takisto využila zákonné možnosti a vzniesla námietky proti exekúcii, ktorým bolo vyhovené a exekúcia bola na ich základe zastavená. Uviedol, že exekučný súd správne postupoval, keď námietkam vyhovel, nakoľko výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do troch rokov po uplynutí lehoty určenej na splnenie uloženej povinnosti, a teda nárok bol prekludovaný. Dôvodil, že vzhľadom na to, že v uvedenom konaní súd rozhodol i o trovách konania, mala si právna predchodkyňa navrhovateľa uplatniť aj náhradu trov konania vo výške 16,60 Eur, ktoré jej s vedením exekučného konania vznikli. Ohľadne zvyšnej časti nároku titulom ušlého zisku za blokáciu sumy 6.858,20 Sk (227,65 Eur) mal za to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal porušenie zákonnej povinnosti odporcom a priamu súvislosť medzi vznikom škody a potencionálnym protiprávnym konaním odporcu. Nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa, že exekučné konanie bolo vedené nezákonne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, avšak úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote riadne odvolanie navrhovateľ a žiadal ho zmeniť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok označil za svojvoľný a arbitrárny, vydaný v dôsledku neznalosti Exekučného poriadku. Namietal procesný postup súdu prvého stupňa pokiaľ ide o vedenie súdnych pojednávaní. Uviedol, že Exekučný poriadok neumožňuje povinnému uplatniť si náhradu trov exekučného konania a jedinou možnou úpravou ich náhrady je uplatnenie požiadavky na náhradu škody voči zodpovednému subjektu -škodcu- za nezákonne vedené exekučné konanie. Poukázal na vedomosť odporcu o tom, že si uplatňuje výkon premičaného práva a bol si teda vedomý spôsobenia majetkovej ujmy jeho manželke. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s ušlým ziskom právnej predchodkyne navrhovateľa, ktorá sa nemohla tešiť z rozmnoženia svojich majetkových hodnôt, majúc za to, že pri pravidelnom chode vecí mohla zväčšenie svojho majetku očakávať. V tomto smere označil odôvodnenie napadnutého rozsudku za nepresvedčivé. Pozornosť upriamil na skutočnosť, že exekučný súd nemá právomoc rozhodnúť o majetkovej škode vzniknutej povinnej. Tvrdil, že o sumu 16,60 Eur bola jeho právna predchodkyňa vinou odporcu okradnutá. Napadnuté rozhodnutie je podľa neho v rozpore s ust. § 1 a nasl. OSP, ako aj s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho dodatkového protokolu.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, majúc za to, že postup súdu prvého stupňa pri riešení daného drobného sporu bol štandardný, súd prvého stupňa podľa neho vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav, ktorý nebol medzi účastníkmi konania sporný, preto úlohou súdu bolo len právne posúdenie veci. Tvrdil, že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania zakladajúceho uplatnený nárok. Exekučné konanie bolo iniciované z dôvodu, že manželka navrhovateľa neuhradila riadne a včas platobný výmer, v ktorom bola uplatnená splatná pohľadávka na úhradu dlžného poistného, preto exekúcia nebola vedená neoprávnené. Vedená bola na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a v čase jej vedenia bola manželka navrhovateľa naďalej dlžníčkou oprávneného a len využila možnosť podať námietky pre premlčanie, ktoré však nespôsobuje zánik práva. Dôvodil, že vymáhanie premlčaného práva nemožno považovať za protiprávne. Protiprávnosť exekúcie je preto podľa neho nesprávny predpoklad.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP. Rozsudok verejne vyhlásil za použitia § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 156 ods. 3 OSP, keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Súd prvého stupňa vo veci vykonal náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 OSP dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k nevyhoveniu návrhu aj náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP odôvodnil. Príhliadnuc na obsah spisového materiálu a z neho vyplývajúci skutkový a právny stav odvolací sú

nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP). Z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním (rozhodnutím) odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvého stupňa ich posúdil súhrne a podrobne ich vyhodnotil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočne presvedčivé a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa proti odporcovi na náhradu škody a ušlého zisku. V odôvodnení rozhodnutia dal súd prvého stupňa kvalifikovanú argumentáciu o neexistencii nároku navrhovateľa proti odporcovi na náhradu škody, keďže nedošlo k preukázaniu jeho zodpovednosti za navrhovateľom tvrdenú škodu. V odvolaní navrhovateľ neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu a jeho právneho hodnotenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvého stupňa iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

V sporovom konaní, o ktoré ide i v prejednávanej veci, platí zásada dispozičná a prejednácia. Prejednácia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou účastníkov konania. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSP) a povinnosť unesenia dôkazného bremena (§ 120 ods. 1 OSP). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má navrhovateľ, odporca nemá dôkaznú povinnosť, jeho dôkazná povinnosť sa odvíja len od úrovne splnenia dôkazného bremena navrhovateľom.

Predmetom posudzovaného konania má byť náhrada škody vzniknutej právnej predchodkyňi navrhovateľa tým, že odporca podal návrh na výkon exekučného titulu znejúceho proti nej po uplynutí troch rokov od vydania tohto exekučného titulu.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú., ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

Predpokladom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je

1. protiprávny úkon,
2. spôsobenie škody,
3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou,
4. v niektorých prípadoch zavinenie.

Občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných alebo iných záväzkových povinností, z porušenia zákonných povinností, či z porušenia iných všeobecne záväzných alebo interných právnych predpisov.

V predmetnom sporovom konaní navrhovateľ neuniesol svoju dôkaznú povinnosť ani v rovine tvrdenia o tom, akú konkrétnu povinnosť mal odporca pri podaní návrhu na výkon exekúcie porušiť, resp. v čom konal protiprávne. Odvolací súd poukazuje na ust. § 38 ods. 2 Exekučného poriadku, rovnako na ust. § 251 ods. 1 OSP, v zmysle ktorých v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon rozhodnutia. Odporca ako oprávnený v zmysle vykonateľného rozhodnutia - platobného výmeru - využil svoje oprávnenie vyplývajúce mu zo všeobecne záväzného právneho predpisu na výkon exekúcie, nakoľko právna predchodkyňa navrhovateľa (povinná) si svoju povinnosť v zmysle vykonateľného exekučného titulu nesplnila dobrovoľne. Žiadne z ustanovení Exekučného poriadku, prípadne OSP, či zákona o správnom konaní č. 71/1967 (Správny poriadok) nezakazuje oprávnenému podať návrh na výkon exekúcie v akejkoľvek lehote. Námietkam povinnej v rámci daného exekučného konania bolo vyhovené z dôvodu, že exekučné konanie sa začalo po uplynutí trojročnej lehoty stanovenej v § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967

Zb. o správnom konaní, s tým, že v zmysle uvedeného ustanovenia výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie povinnosti. Uvedené ustanovenie správneho poriadku teda pojednávania o nemožnosti nariadenia výkonu rozhodnutia po uplynutí danej lehoty, nie o nemožnosti podania návrhu na výkon rozhodnutia. Odporca teda nie je pasívne legitimovaným subjektom na náhradu prípadne vzniknutej škody v súvislosti s výkonom exekúcie začatej po tejto lehote.

Odvolačný súd zhodne s vysloveným názorom súdu prvého stupňa mal za to, že v konaní nedošlo k preukázaniu porušenia konkrétnej zmluvnej či mimozmluvnej povinnosti odporcom, a tým k preukázaniu jeho pasívnej legitímácie v spore, teda k preukázaniu existencie jeho povinnosti zaplatiť navrhovateľovi žalovanú istinu titulom záväzku z tohto navrhovateľom tvrdeného zodpovednostného vzťahu vyplývajúceho. O záväzku odporcu titulom jeho konania v rozpore s dobrými mravmi taktiež nemožno hovoriť, nakoľko prioritne povinná, t.j. právna predchodkyňa navrhovateľa, neplnila svoju povinnosť ani dobrovoľne a ani v zmysle právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka nemá na mysli výkon rozhodnutí, ale výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov.

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka navrhovateľa týkajúca sa nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán a výsledky vykonaného dokazovania. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd má za to, že v danom prípade skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata argumentov účastníkov majúcich pre vec podstatný význam a s okolnosťami medzi účastníkmi konania spornými sa dostatočne skutkovo aj právne vysporiadal. V konaní pred súdom prvého stupňa nebolo preukázané, že tvrdená škoda právnej predchodkyne navrhovateľa vznikla v priamej príčinnej súvislosti s porušením nejakej právnej povinnosti odporcom.

Ďalšia odvolacia námietka navrhovateľa o neznalosti Exekučného poriadku a ustanovení o náhrade trov konania v rámci konania exekučného konajúcim súdom je taktiež nedôvodná, a to s poukazom na ust. § 270 ods. 3 OSP a § 271 OSP upravujúcimi náhradu trov konania v rámci konania exekučného. Pokiaľ ide o tvrdený nezákonný procesný postup súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že tento z obsahu preskúmaného súdneho spisu, najmä z obsahu úkonov súdu v rámci prípravy pojednávania, ako ani z obsahu zápisníc z pojednávaní konaných dňa 27.2.2013 a dňa 15.4.2013, a z úkonov, ktorými súd prvého stupňa realizoval návrhy na dokazovanie (žiadosť o zapožičanie exekučného spisu, komunikácia s VÚB bankou, a.s.) nie je zrejмый.

Ohľadom časti uplatneného nároku týkajúceho sa ušlého zisku vo výške 67,91 Eur odvolací súd k záverom súdu prvého stupňa dodáva, že nárok v tejto časti je neopodstatnený i z dôvodu, že v tejto časti uplatnená suma predstavuje sumu ročného úroku z omeškania z blokovanej istiny, na ktorý má podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nárok veriteľ za situácie, ak dlžník nezaplatí včas svoj peňažný dlh. Takáto právna situácia medzi sporovými stranami nenastala.

Na základe vyššie uvedeného s prihliadnutím na obsah spisového materiálu a z neho vyplývajúci skutkový a právny základ veci odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, s tým, že v podrobnostiach sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému odporcovi však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil, resp. žiadne odvolacie trovy mu nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.